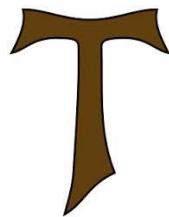

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SEGLAR DE CATALUNYA

Any 24 maig 2019 núm. 222

ofscat.jimdo.com

ofscatalunya@outlook.es

Invitació

L'Editorial San Pablo i la Família Franciscana de Catalunya tenen el plaer de convidar-vos a la presentació del llibre:

Reflejos del Cántico de las criaturas

Fotografía creativa comentada

Fotografies de SOR ISAURA, CLARISSA
Textos de ROSA RODRÍGUEZ BRANCHAT

A l'acte intervindran:

Fra Eduard Rey, *Provincial dels Caputxins de Catalunya*

Jaime Grego Sabaté, *Patrocinador de Sor Isaura, osc.*

Rosa Rodríguez Branchat, *Doctora en Ciències Socials i Humanitats*

Sor Isaura Marcos, *Clarissa, Autora de les fotografies*

1 JUNY
2019
a les 12 h

Monestir de Pedralbes
Baixada del Monestir, 9
BARCELONA

Regla de l'Orde Franciscà Seglar

Punt 4

OBSERVAR L'EVANGELI DE NOSTRE SENYOR JESUCRIST

*La Regla i vida dels franciscans seglars és aquesta:
observar l'Evangelí de nostre Senyor Jesucrist,
seguint els exemples de Sant Francesc d'Assís,
el qual féu de Crist l'inspirador i el centre de la seva vida
de cara a Déu i als homes.
Crist, do de l'Amor del Pare,
és el camí que condueix vers Ell,
és la veritat en la qual ens introdueix l'Esperit Sant,
és la vida que Ell ha vingut a donar-nos abundantament.
Els franciscans seglars es dedicaran
a la lectura freqüent de l'Evangelí,
tot mirant de fer el pas de l'Evangelí a la vida
i de la vida a l'Evangelí.*

QÜESTIONARI

- 1) En els temps presents,
 - és possible de menar una vida conforme a l'Evangelí?
 - és que podem aspirar a una cosa que aparenta difícil?
- 2) Crist és Camí, Veritat i Vida,
 - com realitzar el "seguiment" de Jesucrist?
- 3) La lectura de l'Evangelí,
 - què ha de significar per a nosaltres?
 - amb quin esperit l'hem de realitzar?
- 4) Explicar el significat de passar
 - "de l'Evangelí a la vida"
 - "de la vida a l'Evangelí".

PREGÀRIA DE SANT FRANCESC

Déu omnipotent, etern, just i misericordiós, concediu-nos a nosaltres,
pobrissons, la gràcia de fer, per Vós mateix,
tot allò que sabem que Vós voleu i de voler sempre allò que us plau,
a fi que interiorment purificats, interiorment il·luminats
i abrandats amb el foc del Sant Esperit, puguem seguir les petjades del vostre Fill,
nostre senyor Jesucrist, i arribar fins a Vós, en virtut de la vostra sola gràcia.
Oh Altíssim, que en Trinitat perfecta i simple Unitat,
viviu i regneu i sou glorificat, Déu omnipotent,
pels segles dels segles. Amén.

G. K. Chesterton y la Orden Franciscana Seglar

En una conversación con uno de los voluntarios que acuden, frecuentemente, por nuestro centro “San Francisco de Asís” me comentó que había leído, hacía poco, la biografía que Gilbert K. Chesterton escribió sobre San Francisco y publicada en la Editorial Juventud en 1925 del que luego se han hecho varias ediciones. Le comenté que conocía algún artículo suyo pero que nunca había tenido la oportunidad de tener ese libro. Y fue gracias a su gentileza como esta biografía llegó a mis manos.

Si alguno recuerda haber leído biografías de San Francisco con una literatura sencilla y directa no es el caso de Chesterton quien usa su estilo peculiar de los ensayos, eso sí con más entusiasmo, ya que es la primera obra que escribe después de su conversión al catolicismo. Tal como se lee en la contraportada del libro esta obra ha sido calificada como “libro de fuego”, porque une a su estilo polémico la ternura y analiza el carácter positivo y luminoso del santo. Francisco para Chesterton: “fue un asceta pero no fue sombrío, más bien, una persona menor que proyectaba luz sobre los mayores”

Lo que realmente me ha llevado a escribir sobre esta obra de Chesterton es el hecho que al hablar de la figura de San Francisco hable también de sus seguidores y, de una manera particular de lo que llama “la orden tercera”. Para él, el seguimiento de la espiritualidad del santo no es patrimonio exclusivo de los monjes y de los frailes sino que ha sido inspiración de multitudes de hombres y mujeres casados o solteros, que vivían como nosotros, pero con una espiritualidad propia. Aquella gloria matutina que san Francisco extendió por cielo y tierra se ha posado, sobre multitud de techos y en multitud de aposentos.

En una sociedad como la nuestra, se ignora a estos seguidores de San Francisco y menos a aquellos más conocidos: “Si nos imaginamos ver por la calle una procesión de la Orden Tercera de San Francisco, las figuras famosas nos sorprenderán más que las singulares. Allí cabalga san Luis, el gran rey, señor de la alta justicia, cuyas balanzas se inclinan en favor del pobre. Y Dante, coronado de laurel, el poeta que en su vida de pasiones cantó las alabanzas de Nuestra Señora la Pobreza, cuyo traje gris está, por dentro, forrado con púrpura gloriosa. Serían revelados grandes nombres de toda suerte, aun de los siglos más recientes y racionalistas. El gran Galvani, por ejemplo, el padre de la electricidad, el mago que ha construido tantos modernos sistemas de estrellas y de sonidos. Un séquito tan variado bastaría para probar que San Francisco no carecía de simpatía por los hombres corrientes”.

Naturalmente que Chesterton no es tan exhaustivo como es el hno. Ministro General Tibor Kauser, cuando dirige la carta a la OFS y a JUFRA, con motivo de los 40 años de la Regla ni, como es natural, nombra a Verónica Antal, última de esta estela, beatificada el 22 de septiembre de 2018. Con este “admirable y variado florecimiento de la santidad seráfica – continúa Tibor Kauser - la Tercera Orden Franciscana ha demostrado ser necesaria para la plena expresión de nuestro carisma”.

Fra Francisco Pesquera, ofmconv.

VERÒNICA ANTAL

L'Església de Romania s'ha vestit recentment de festa per la beatificació de la nostra germana de l'Orde franciscà seclar, Verònica Antal (1935-1958). És la primera beata romanesa que ha estat proposada com a model oficial de santedat i la segona de la família franciscana, després de la beatificació el 1988 del caputxí fra Jeremies de Valàquia. Ambdós beats són molt estimats i venerats tant per ortodoxos com per catòlics, i han esdevingut dos referents ecumènics en el camí de la unitat dels cristians en aquell país.

Verònica havia nascut el 7 de desembre de 1935 a Nisiporesti, Botesti, a la zona de Moldova, de família catòlica, filla de Gheorghe i Eva i la més gran dels quatre germans. Forta físicament, intel·ligent i pietosa, molt sociable i expansiva, fruïa tant en les festes populars del llogarret com en les funcions sagrades. Es feia amb tothom, fossin ortodoxos o catòlics, joves, grans i infants. Després de quatre anys d'escola,

treballà al camp com els altres pagesos de la rodalia i aprengué a teixir i cosir. Col·laborava en les diverses activitats de la seva parròquia, regida pels framenors conventuals presents a Moldàvia des del s. XIII i d'ells aprengué a conèixer i estimar sant Francesc i l'espiritualitat franciscana.

Als 16 anys ingressà a l'Associació Mariana fundada per sant Maximilià Kolbe. Poc després hauria volgut consagrar-se a Déu en les germanes franciscanes d'Assís, conegudes popularment com del "Ciglio", congregació unida als conventuals, però no pogué per la supressió dels ordes religiosos a Romania amb el règim comunista.

Acollint la proposta del seu director espiritual, el conventual fra Alois Donea, s'inscriví al Terç Orde Franciscà i optà per consagrar-se a Déu amb el vot privat de castedat. Sovint s'aixecava a les 4 del matí i amb d'altres joves veïns caminava els vuit quilòmetres que els separava de l'església més propera per a participar de l'eucaristia i dels altres actes de pietat propis del temps.

Com a catequista, s'entenia bé amb els infants i adolescents, la mainada anava sempre darrere seu. De gran sensibilitat social visitava i confortava els malalts i vellets, així com ajudava tant com podia els més pobres del poble.

Moria el 24 d'agost de 1958, el mateix dia de la seva Confirmació, en mans d'un jove que havia intentat abusar d'ella quan tornava a casa. "Santa Verònica". Així fou anomenada de seguida pels cristians del seu poble i de les rodalies. El seu sepulcre ha estat constantment visitat per ortodoxos i catòlics, i la seva "Causa", iniciada i promoguda pels franciscans conventuals. La nostra germana Verònica Antal fou beatificada el 22 de setembre passat a Nisiporesti. Beata Verònica, germana, companya, intercedeix pel nostre terç Orde i per la plena comunió entre tots els batejats.

Fra Josep Maria Segarra, ofmcap

Una novadora fotografia creativa

Enguany la Custòdia Franciscana del Marroc celebra un any jubilar en l'escaiença del VIII centenari de l'arribada al Nord d'Àfrica dels primers framenors que, l'any 1219, foren enviats des d'Itàlia per sant Francesc d'Assís.

El papa Francesc s'ha fet present al Marroc en aquesta commemoració i, coincidint amb els actes jubilars dels vuit segles d'aquesta presència franciscana, l'església dels framenors de Rabat el dia 30 de març aco-

llia la presentació d'aquests bells llambreigs fotogràfics inspirats en les estrofes del Càntic de les Criatures.

Sor Isaura Marcos, clarissa del monestir Pedralbes, a través de la seva novadora fotografia creativa ens abasta el tornassol que reflecteix els més bells colors de la poesia franciscana a partir dels continguts de les estrofes del poema del Germà Sol que, l'estiu de 1224, començà a compondre sant Francesc d'Assís i que culminà, malalt i pràcticament cec, la tardor de 1226, molt poc abans del seu traspàs.

Sor Isaura a través de la seva tècnica fotogràfica aconsegueix «pintar» amb la llum reflectida en miralls que, molt hàbilment i sense retocs, sobreposa un conjunt d'expressives imatges captades servint-se d'espills i que ella redimensiona en el mirall de la vida quotidiana.

Cal ressenyar, també, l'interès dels textos complementaris que acompanyen les fotografies, en primer lloc el davantal introductorí escrit pel custodi de Marroc, fra Manuel Corullón (p. 7³10) on malda per ressituar el Càntic de les Criatures en el context contemporani de la *Laudatosi* del papa Francesc; després, esmentar la bella reinterpretació del text sant franciscà efectuada per Rosa Rodríguez Branchat (p. 11³163) a partir del missatge irradiat per les novadores fotografies de Sor Isaura.

Finalment comptem, encara, amb un epíleg elaborat per Belén Martrat (p. 5³169), investigadora del CSIC, que analitza la dimensió científica d'aquesta novadora tècnica fotogràfica que, en nombroses ocasions l'autora realitza a partir del marc extraordinari que li aporta l'arquitectura del claustre del monestir de Pedralbes, segurament el claustre gòtic més gran del món i, per aquesta raó, suggeridor d'immensitat, bellesa, bé i pau.

Fra Valentí Serra, ofmcap.

TROBADA DELS FILLS D'UN MATEIX DÉU

Commemorant el 800 aniversari de la trobada entre el sultà Malik al-Kamil i sant Francesc d'Assís a Damietta, el passat dia 30 de març, organitzada per l'Orde Franciscà Seglar de sant Antoni de Pàdua, va tenir lloc, a la sala IFAC, del convent dels frares franciscans, de Barcelona, carrer de Santaló, 80, una xerrada entre dos persones emigrants: un catòlic i un musulmà.

El musulmà va estar representat pel senyor Aliou Safiatou Diallo, periodista, de la República de Guinea; el catòlic pel senyor Christian Daniel Fernández Cárdenas, llicenciat en filosofia, de Perú, i la coordinació va córrer a càrrec de la senyora Balbina Birba Cuffi, ofs.

La conferència va estar dividida en 7 parts:

1. Una introducció, que va versar sobre la trobada del sultà i del sant, i la presentació dels dos conferenciantes.
2. Els països d'origen dels dos convidats: el propi país, la seva cultura, religió i realitat, i les causes de les migracions.
3. Espanya com a punt de trobada: la realitat espanyola, l'opinió, visió d'ambdues religions i el coneixement de "l'altre" religió per a cadascun dels conferenciantes.
4. La trobada amb l'altre: l'admiració i la coincidència amb l'altre, i el reconeixement dels vertaders enemics (gnosticisme, ateisme, nihilisme ...).
5. La fraternitat com a fita: semblances i diferències (dejuni, oració, almoïna ...), i una crida a la conciliació.
6. Preguntes
7. Acomiadament

La xerrada va començar a les 11 del matí i va acabar a les 13,15. Es varen aclarir moltes similituds i diferències entre ambdues religions. Hi va haver-hi força assistència de públic i de participació.

Lluís Viñas, ofs

Aparició del Fill Ressuscitat a la Mare

No és cap dogma de fe ni està escrit enlloc, però sens dubte que Jesús es va aparèixer, després de ressuscitar, primerament a la seva Mare. Aquesta trobada entre Mare i Fill, després de ressuscitat fou massa íntima per compartir-la amb tota la humanitat ...

Sant Vicenç Ferrer ens ofereix una descripció, basada en les seves meditacions, força curiosa de l'actitud de Maria, de la que podem retenir el fet de la immensa confiança que Ella va posar en les paraules del seu Fill Diví, i de la comprensió del misteri de Jesús a la llum de les Escripures.

La Mare de Déu estava completament segura de la Resurrecció del seu Fill, ja que Ell mateix li havia comentat en diverses ocasions què passaria, però Ella ignorava l'hora que tindria lloc aquest fet, ja que enlloc en parla. Maria es va passar tota la nit del dissabte reflexionant quina devia ser aquella hora tan esperada.

Sabent que David és aquell dels profetes que més va parlar de la Passió de Nostre Senyor, la Mare de Déu va llegir i rellegir amb lupa tots els salms per veure si hi trobava alguna indicació de l'hora de la Resurrecció de Jesucrist, però no hi va pas trobar res al respecte.

De totes maneres, al salm 56, David, parlant com si fos del Pare al seu Fill, diu: "Desperta't glòria meva, desperta't arpa i cítara " i el Fill respongué: "Em despertaré a l'aurora ..." Aquesta va ser la gran pista que va tenir Maria, de la Resurrecció del seu Fill, i ens podem imaginar el neguit que va envair el seu cor esperant que arribés l'aurora d'aquell gloriós diumenge ...

I mentre Jesús s'apareix als deixebles, Maria medita en el seu cor tots aquells fets que com a Mare del Salvador, conseqüència del seu FIAT, ha viscut en primera persona. Més endavant, s'unirà a tota la "colla" per seguir el camí iniciat pel seu Fill, Nostre Senyor Jesucrist.

Jesús mai no va abandonar la seva Mare ...

Balbina Birba, ofs

MAGDALENA & TOMÁS

És Pasqua... Permeteu-me dues facècies facilones i dolentes:

- Què tal la Magdalena? Boníssima i tendra, quin pa de pessic tan esponjós. He dit Magdalena... no magdalena.
- *Tomàs? Què Tomàs? Pues jo un gin tònic... Y tu?*

Sí. Dos grans personatges del Diumenge de Pasqua. I en tots dos m'hi veig reflectit. Tan humans, tan porucs, tan autèntics... M'hi veig tan retratat. Sempre he dit que és més fàcil ser deixeble de Jesús l'any 2019 que no pas ser-ho com a contemporani seu, perquè poc o molt, assumeixo la fe tramesa per l'Església i la Tradició, perquè si no... Què hagués fet jo en el seu lloc?

A la pobra Maria de Magdala se li han endut al seu Senyor. Ha anat a l'hort i no ha trobat al seu Senyor. Què farà ara? A qui seguirà? Qui l'estimarà com ho havia fet Ell? Fins i tot confon a l'encarregat de l'hort amb el seu Senyor. I això perquè es produí a l'hort. Si el lloc hagués estat un taller, l'hagués confós amb el mecànic; en un quiròfan qui sap si no l'hagués confós amb un metge o amb un infermer... Que li va costar a la pobra Maria Magdalena entendre que Jesús havia ressuscitat. Però ara, poseu-vos en la seva pell... Qui pot assumir una realitat d'aquesta envergadura?

Els deixebles de Jesús, que al cap i a la fi, són els seus companys, que són aquells que amb ella han recorregut tots els camins que uneixen Galilea i Jerusalem, ja sigui baixant per Sicar o per Jericó, s'ho prenen com una bogeria quan la Magdalena s'ho diu: Aquesta noia no està bé! I han d'anar al lloc per verificar-ho. I perdoneu-me, se'ls cura el restrenyiment si és que en tenien. M'explico, no? Els íntims de Maria Magdalena dubten del seu testimoni. I són els íntims. De què ha servit tota aquella proximitat al costat del Mestre?

I Tomàs? Estimo tant el testimoniatge de Tomàs... La professió de fe més bella i entranyable de tot el Nou Testament: "Senyor meu i Déu meu". Sí, ja sé que Jesús lloa la fe del centurió com la fe més gran que ha trobat a Israel. També sé que entre Tir i Sidó hi ha una dona que és lloada per la grandesa de la seva fe i a més es pagana, com el centurió. Però és que Tomàs dubta dels seus més íntims, d'aquells que des de que coneixen Jesús són u al voltant del Mestre. No se'ls creu. De cap de les maneres. I els diu que ha de tocar i copsar

la Resurrecció, amb les seves pròpies mans, com a prova evident de tot allò que li diuen. De què, carai, ha servit tot el que s'ha viscut fins aleshores?

Per a mi ha servit de molt. Agraeixo tant l'abandonament de Jesús per part dels seus deixebles en l'hort de Getsemaní, li agraeixo tant a Pere la seva traïció i la seva reiterada negació, agraeixo tant els dubtes d'aquells qui semblava que no havien de dubtar, els agraeixo tant la seva por i les seves reticències... No us imagineu com els ho agraeixo. Cert, això no és el que s'hauria hagut de fer. Més aviat al contrari... Però és que intento posar-me en les seves sandàlies i en la seva roba i no ho aconseguixo. Voldria ser capaç de posar-me dins la roba íntima, la roba interior d'ells, i dic la roba íntima perquè és la que toca la pell perquè estic segur, vaja, n'estic convençut de que la textura de la pell tant de Maria Magdalena com la de Tomàs es va veure mudada quan varen viure l'experiència del Diumenge de Pasqua. I de la mateixa manera que els agraeixo els seus dubtes, ara també els envejo allò que pogueren viure. I això no té preu.

I la meva gratitud i la meva enveja tenen una síntesi. Es tracta de quan i com em miro a mi mateix. Dubto, tinc por, vaig a les palpentes... I quan penso que els més íntims de Jesús, aquells que el veien, sentien i vivien cada dia, han passat el mateix que jo, m'assereno i la seva experiència em conforta perquè intento, amb el degut respecte, fer-la meva. I em sento molt més a prop d'ells que varen viure el que jo visc i no em queda més remei que acceptar que ells, els deixebles de Jesús, són els meus intermediaris, els meus mitjancers... i em sento germà d'aquells que generaren la inabastable i estimada tradició de l'Església, aquella Església de la qual Francesc i Clara volen formar-hi part i que res els allunyi d'ella.

I és que a mi em passa com a Maria Magdalena i a Tomàs. Però voldria arribar on ells han arribat, a ser un referent de l'Encarnació de Déu en Jesús i de la seva Resurrecció.

Magdalena i Tomàs, vosaltres que sou qui sou i esteu on esteu: Pregueu per nosaltres!

Fra Joaquim Recasens, ofm

DESDE MI RINCON

La Figura de María según san Lucas: La llena de Gracia

Con razón se le ha llamado a Lucas el evangelista de la Virgen. Es también el evangelista de los pobres, de la misericordia, del espíritu Santo y el más feminista.

Lucas aporta muchos detalles sobre María que ignoran los otros evangelistas.

El Evangelio de Lucas ofrece todo una serie de temas importantes para una espiritualidad mariana: la vocación de maría, su fe, su pobreza, su dimensión contemplativa, su disponibilidad al plan divino, perfecta discípula de Jesús y tantos otros.

Estos temas pueden agruparse en torno a los acontecimientos principales de la vida de María: anunciación; visitación; nacimiento de Jesús; Presentación de Jesús en el templo; manifestación de Jesús en el templo a la edad de 12 años; María en la vida pública de Jesús; presencia de maría en la primitiva comunidad de Jerusalén (Hch 1,14).

Con pocos rasgos, pero con mano maestra, Lucas traza la fisonomía espiritual de la Virgen María. Se perfila su grandeza espiritual en contraste maravilloso con su humilde condición humana. No se describe sus antepasados, ni siquiera se consigna el nombre de sus padres. Ella misma se coloca entre los humildes, entre los pobres, tal vez entre los despreciados de este mundo. Así interpretan algunos las palabras del magnificat: “Porque ha mirado la pequeñez de su esclava” (1,48).

Pero de parte de Dios es saludada como la agraciada, la colmada de gracia. Es la favorecida de Dios, la que ha hallado gracia ante Dios (1,28-30). De modo enfático se le anuncia una protección y una asistencia especial de Dios: “El Señor está contigo” (1,28). Palabras de significado teológico que se han dirigido a los grandes personajes del A.T.: Isaac, Jacob, Moisés, Josué, Saúl, David... En el AT nunca se dirige a una mujer.

Fe de María. Lucas nota cuidadosamente la fe de María, su reflexión interior, sus dificultades y la exalta: “Dichosa tú que has creído” (1,45). María se muestra dócil a la Palabra de Dios y acepta el designio divino (1,38). Isabel la proclama dichosa por su fe y Jesús llama bienaventurados a los que escuchan la Palabra de Dios y la guardan (11,28). María fue precisamente la persona que supo acoger y meditar en su corazón los hechos y dichos de Jesús (2,19-51).

Dimensión contemplativa. María no siempre comprendía el comportamiento de Jesús o sus palabras, pero meditaba sus hechos y dichos. Los guardaba en su corazón y los confrontaba con las profecías y textos del AT. A través de la reflexión y la meditación iba recibiendo la luz del espíritu para comprender la persona y misión de su Hijo. También en esto María es figura y tipo de la Iglesia, que de escuchar y meditar la Palabra de Dios, acogerla en su corazón, proclamarla, hacerla vida en los demás.

El mes de Mayo, mes de María.

Fº Javier Conejo OFS

AVANÇAMENT D'AGENDA PROVINCIAL DE L'OFS 2019

Maig

14 dimarts, a les 19,30h. Tallers d'oració Màrtirs de les Caputxines de la Mare del Diví Pastor i de les Franciscanes Missioneres de la Nativitat, a Plaça Universitat, 2. Bcn.

12 diumenge, Assemblea OFS Catalunya, 10h. acollida “Francesc d’Assís (rabiosament mil·lennial)”, per Adelaide Baracco i Josep Otón, a La Casa de les Escolàpies, Carrer Andreu Guri 54, Arenys de Mar.

Juny

1 dissabte, 12h. Presentació del llibre “Reflejos del Cántico de las criaturas” por Sor Isaura , clarissa del Monestir de Pedralbes, en mismo Monasterio.

11 dimarts, a les 19,30h. Eucaristia (OFMconv), a Plaça Universitat, 2. Barcelona.

16 diumenge, Romiatge a Montserrat.

Agenda

(D'acord amb les dades facilitades per les Fraternitats)

Diumenge 5 de maig, 1er. diumenge.

Dilluns 6 de maig, 18h. Pregària a la Fraternitat de la Mare de Déu de Pompeia, Diagonal 450, de Barcelona.

Diumenge 12 de maig. Assemblea anual de l'OFS de Catalunya a Arenys de Mar, programa adjunt.

Dimarts 14 de maig, a les 19,30h. Tallers d'oració Màrtirs de les Caputxines de la Mare del Diví Pastor i de les Franciscanes Missioneres de la Nativitat de Nostra Senyora, a Plaça Universitat, 2. Barcelona.

Dijous 16 de maig, a les 20h. "Joaquim Ruyra" a càrrec de fra Òscar Bernaus, ofmcap, a la Cripta de Pompeia, Diagonal 450, Barcelona.

Diumenge 19 de maig, 3er, diumenge.

Fraternitat d'Arenys de Mar, 9h. pregària davant el Santíssim, a continuació Assemblea, Tema: *La veritable alegria*, 11,00 Eucaristia. Convent d'Arenys, carrer Santa Maria 7.

Dilluns 20 de maig, 18h. Formació a la Fraternitat de la Mare de Déu de Pompeia,

Dimecres 22 de maig, a les 12,10h. "Cristianime i Islam. La visita de Francesc d'Assís al soldà d'Egipte (1219) i la declaració conjunta del Papa Francesc i el Gran Imam d'Al-Azhar (2019)", a càrrec de fra Jacint Duran, Ofmcap. i Jaume Flaquer, SJ. La conferència està organitzada per l'Ateneu Universitari Sant Pacià i tindrà lloc a l'Aula Magna a Diputació 231, Barcelona..

Dilluns 27 de maig 18h. Formació a la Fraternitat de la Mare de Déu de Pompeia, Diagonal 450, de Barcelona.

Redacció: Pompeia, Diagonal 450, 08006 - Barcelona, Tel. 635 612 431.

Assemblea anual OFS Catalunya

“Francesc d’Assís” (rabiosament mil·lennial)

Diumenge 12 de Maig de 2019

Arenys de Mar

Cementiri a Sinera

Quina petita pàtria
encercla el cementiri!
Aquesta mar, Sinera,
turons de pins i vinya,
pols de rials. No estimo
res més, excepte l'ombra
viatgera d'un núvol.
El lent record dels dies
que són passats per sempre.
(Salvador Espriu)

El cementiri d'Arenys de Mar, també conegut com a cementiri de Sinera, és el cementiri municipal d'Arenys de Mar. Es troba davant la mar, al capdamunt del Turó de la Pietat, a ponent de la població. És un exemple característic dels cementiris mariners mediterranis. Va ser glossat pel poeta Salvador Espriu (que el batejà com a *Cementiri de Sinera*, invertint les lletres del nom de la vila), i el poemari *Cementiri de Sinera* duu el seu nom.

Constitueix un conjunt d'art funerari de gran interès artístic, amb sepulcres i panteons d'època modernista projectats i esculpits durant les dues primeres dècades del segle XX. S'hi troben panteons d'estils diversos i modernistes, com el panteó d'Iu Bosch, de l'arquitecte Enric Sagnier i Villavecchia i obres escultòriques de notable bellesa, d'artistes modernistes de renom com ara Josep Llimona i Venanci Vallmitjana.

Al cementiri es troben enterrats Salvador Espriu, els escriptors arenycs Josep Maria Arnau, Fèlix Cucurull i Lluís Ferran de Pol i el filòleg i piròleg, fill adoptiu 'Arenys, Ramon Roca i Puig.

Destaca la riquesa ornamental de les escultures, tombes i sepultures en contrast amb l'austeritat cromàtica en què predomina el color verd dels xi-prers amb el blanc dels murs i peces de marbre i els colors clars de les pedres ornamentals. I, sobretot, la memòria del poeta Salvador Espriu, que va mitificar aquest indret en la seva obra *Cementiri de Sinera*, i que va voler ser-hi enterrat.

PROGRAMA

10 h Acollida

a La Casa de les Escolàpies,

10,30h.

Eucaristia

Petit refrigeri ofert per la Fraternitat d'Arenys

11,45h.

**“Francesc d'Assís “
(rabiosament mil·lennial)**

a càrrec de

Adelaide Baracco i Josep Otón

14,15 h

Dinar de germanor

16,30 h.

Visita guiada al Cementiri de Sinera

Per l'assistència i el dinar cal avisar a la Montserrat Linares, al Telf 635 612 431,
o al e-mail ofscatalunya@outlook.es

fins el dimecres 5 de maig. Ens ho demanen les Escolàpies, per la seva organització. **SI US PLAU.**

(si preciseu dieta especial, aviseu amb temps)

Donatiu, dinar i despeses 25€ per persona
Donatiu sala i conferenciants SENSE DINAR
10€ per persona

Carrer Andreu Guri 54, Arenys de Mar. Aparcament a la Riera

